

מדינה ציונית?

קונגרס הציוני המנוח אמר הדוק טור נחום גולדמן משהו נורא. הוא האשים את ההמונים ואת הנוער בישראל ביחס של אדישות וזלזול כלפי הציונות. זה היה יותר מדי בשביל משה שרת. הוא קפץ ממקומו והכחיש גמרצות את העלילה. העם והנוער בישראל, אמר, הם ציוניים בלב ונפש.

לגולדמן לא היתה ברירה. הוא נאלץ להתיר נצל על הוצאת הדיבה. היא לא אמר מה שאמר, אמר, ומה שאמר גם לא הובן כראוי. כך נכתבים הכל כבי טוב, והכל בא על מקומו בשלום. חוץ מן האמת, כמוכן.

כי העם היושב במדינת ישראל איננו ציוני.

מעה משמונים אחוז מתושבי מדינתנו לא קראו מעולם את מגילת העצמאות. לו קרא משהו את הנוסח באוזניהם, לא היו מכירים אותו, והוא גם לא היה מעניין אותם במיוחד. המגילה היא, בעיניהם, קישוט נאה, התלוי מאחורי זכור בית מעל לשולחנות הכתיבה במשרדי הממשלה.

שלושים ושבעת הגברים שחתמו על מיסדן זה לפני שמונה שנים וחודש במוזיאון התלאביבי היו ציונים. הם בילו את מיטב שנות חייהם בעסקנות ציונית. נעוריהם עמדו בסיומו המאבק האידיאולוגי החריף עם בתי בוללים וקומניסטים בגטאות השונים של אירופה.

הם ידעו מה הם רוצים לייסד, והם ניסחו זאת בסעיף העיקרי של המגילה: "מדינתנו יהודית בארץ ישראל, היא מדינת ישראל". לפני כן בא פרק היסטורי מפורט, המסיימת על הקונגרס הציוני הראשון ועל חזונו של תיאודור הרצל.

הם האמינו בכל לבם שהמדינה החדשה אינה שייכת לאותם הנמלי צאים במקרה כתחומיה, וגם לא לאותם שיבואו אליה להתנחל בה תוך תקופה מסויימת. הם האמינו שתהיה זאת מדינתו של העם היהודי, של יהודי העולם כולו.

יתכן מאד שהיו נותנים בו במקום אורחות אוטומטיות וזכות בחירה מלאה לכל יהודי בעולם, בלי להתחשב במקום מגוריו, כמו שנהוג בהסתדרות הציונית. אם לא עשו זאת, הרי זה רק מפני שהדבר היה בעמיד את היהודים כברוקליין ובאודיסה במצב עדין מאד, ובהחלט לא רצוי להם.

נה חידון-בוק. ענה על השאלה מיד, בקול רם, מבלי לחשוב. איזו מארבע ההגדרות מתאימה ביותר לדוחך?

- א) הנני:
- ב) ישראלי
- ג) ציוני
- ד) יהודי
- ה) עברי

כן, קשה לך לענות. מעיזים לא ביקשו אותך לחשוב על כך עד הכותף. יתכן מאוד שתוך כדור-מחשבה שבה היתה מגלה שתורה מסויימת בין הרגשתך המקורית לבין מה שהתרגלת לומר בכית-הספר, בתנועה, כתכונה.

השאלה היא פשוטה מאד. כל אחד מאתנו חושב את ה"אני" שלו לחלק מ"אנחנו" מסויים. "אנחנו" — זה אותם אשר למענם

הוא מוכן להרג, אשר למרותם הקולקטיבי בית הוא מוכן להיכנע, גם אם אינו מסכים לה תמיד. במלים אחרות: החברה שהוא מזדהה עמה בכל מאת האחווים בלבו, אשר למראה הישגיה מתמלא לבו גאווה ולמראה מפלותיה נופלת רוחו.

אין כל מעם לתת על כן תשובה מיי לולית, פשוט מפני שהיא שיגרתית ומי קובלת. תשובה כזו אינה מחייבת. היא עשויה רק להוביל את המחשבה בדרכים כוזבות שיתקמו בסוף בבעליה.

מה קורה כאשר פולשים הפידאיון לארץ, הורגים ומחבלים? אתה מודע. אתה מצמיד את אוזניך

של אנשים שאתה חש בקורבה מסויימת אליהם.

יתכן שנדמה לך שזה לא בסדר. יתכן שהיית רוצה לטשטש את העובדה. אולם למעשה אין דבר טבעי מזה. כי במעמקי לבך אתה ישראלי — ורק ישראלי.

או נקח מקרה אחר. מנהיג יהודי בצניע צינאטי מתח ביקורת חריפה על מדינת ישראל ואמר שעל המדינה לשנות לחלוטין את דרך חייה. זה מרגיז אותך. לו אמר זאת איש בפתחתקה היית שוכח את הדבר רים מיד. המרגיז הוא שאמר זאת איש מבחוק.

לו היית חושב שהמדינה הזאת שייכת לכל היהודים בעולם, לא היית יכול להר



אורח או בעל בית?

גיש כך. אולם האמת היא שאינך חושב כך. כאשר אתה חושב על אנחנו, כאשר אתה מריב על שלנו, אתה מתכוון כפירוש לדבר אחר: לארץ-ישראל, למדינה ולעם היהודי שב בה.

יתנה קבוצה קטנה, שהתרכזה מסביב לכתיבה העת אף ואשר ביקשה להסיק מעובדה זאת תיאוריה מרחיקת-לכת של מלחמה בציונות והתנגדות מוחלטת לכל דבר יהודי. לדעתו, זה מיותר לגמרי. הציונות ילדה אותנו. איש מאתנו לא היה קיים כאן, לולא היתה קיימת הציונות. הצינונות היתה אם המדינה.

אדם נורמלי אינו שונא את אמו, ואינו לוחם בה. אם הוא עושה

זאת, יש להניח שהוא קצת פסיכי. אולם לא פחות פסיכופאטי האדם המר שעבד את כל חייו לאמו, הנדבק לסינר שלה. החולם עליה בלילות, המסרב לצאת לעולם הגדול ולפלט לעצמו את דרכו בחיים. גם לזה יש שם במילון הפסיכיאטרי: ליטי.

עלינו להגיד תודה לציונות. עלינו להניש לה פרחים ביום האם. אולם עלינו להגיד לה שהמדינה הזאת היא יצור חדש, שהתגבר במציאות חדשה, שיש לו מלחמת-קיום משלו ושאינו מוכן לשעבד את עצמו לצרכיה של היהדות העולמית. האינטרס העליון הרי קובע לגביו הא האינטרס של מדינת ישראל.

אין פירוש הדבר שיש להפסיק את העלייה. להיפך, העלייה היא תוספת כוח, וככל שהמדינה תוכל לקלוט עולים, כדאי לה לקלוט עולים. נקדם את פניהם בברכה, ננסה לקלוט אותם למסגרתנו הרוחנית, ונחנך את בניהם לסגנון-החיים של העם הישראלי.

איננו מוכן לקבל מקודות מיהודי בברוקליין, נשם צורה שהיא. אינו מוכן לקבל את ההגוה שהמדינה הזאת שייכת לו. אולם אם יהודי זה בברוקליין יהיה אייפעס נתון בצרה, אני ארגיש חובה מוסרית לעזור לו כמיטב יכולתה של המדינה, ובמקרה הצורך אף להציל את חייו ולהביאו הנה.

ישנה קרבת דם, ישנה קרבה משפחתית, שלא תימחק בנקל. כשם שהאוסטרלי והניו-זילנדי מודעזעים כאשר בריטניה נחונה בצרה, כך נודעזע כאשר מאיימת סכנה כל שהיא על יהודים אייטש בפזורה.

זכמו האוסטרלי והניו-זילנדי, נדע שאנו עם חדש, בעד זכות קיום עצמאי משלו, בעד בעיות משנו ואינטרסים משנו, שאינו משועבד לאמא שמעבר לים.

א, הבעיה אינה תיאורטית. היא מעשית מאד, והיא נוגעת למלחמת הקיום של המדינה. כי הערפל של הפיסות מיושנות מסתיר מעינינו את הנוף האמיתי של מציאותנו, ומונע בעדנו לצעוד בצעדים נמרצים אל היעד שאנו חייבים להגיע אליו אם רוצים אנו שמדינה זו תאריך ימים.

שום אדם נורמלי בישראל אינו מאמין כי 11 מיליון יהודים יתרכזו אייפעס במדינה זו. אולם זהו הסיוט העומד כיום בפני כל עובי במרחב. הוא מבין שלא מדינת ישראל ולא ארץ-ישראל מסוגלות לקלוט מספר כזה. והוא מאמין כי ישראל תתפשט בבוא המועד בכוח הנשק עד מעבר לפתח וליאור, כפי שמבטיחים הד"ר ישראל שייב ותכריז, שהם הציונים האמיתיים והיחידים בארץ.

זהו הסיוט המפריע כיום לכל מחשבה על שזום במרחב.

אולם מדינת-ישראל עצמאית, השייכת לבינה, הרואה את עצמה כנקודת-המוקד של קדמת-אסיה ושל מלחמת-השיחור של עמיה, החת לוואת את עצמה כראש-גשר נצחי של פלישה יהודית גדולה, מדינה כזאת תיראה אחרת לשכניה.

היא גם תיראה אחרת למנהיגיה ולבניה. אויפקים, זושים לפעולה מדינית, סיכויים חדשים למלחמת-הקיום הלאומית, יתגלו ליעין כאשר ישתנה הנוף הרוחני.

היום חדשים רמוזים ממרחקים. מיטב לשאת את העין אליהם, תחת לחלום בעיניים פקוחות על גוף שאינו קיים במציאות.